સ્કન્ધ બીજો-અંગોસહિત શ્રવણ

સ્કન્ધનો અર્થઃ

ઉત્તમ વક્તા શુકને ઉત્તમ શ્રોતા પરીક્ષિતે જે પ્રશ્ન કર્યો તે ૧।૧૯।૩૭માં કહ્યો. શુક તે પ્રશ્નના ઉત્તરમાં શ્રીભાગવતનું અંગોસહિત શ્રવણ કરવું એમ કહે છે. જીવે શું કરવું જોઈએ એ જાણવાની પરીક્ષિતની ઈચ્છા થતાં, શ્રીભાગવતનું અંગોસહિત શ્રવણ કરવું જોઈએ એમ કહે છે. શ્રીભાગવતનાં દશ અંગો હોવાથી આ દશ અધ્યાયોથી કહે છે. તેથી શ્રીભાગવતનાં અંગોનું નિરૂપણ એ આ સ્કન્ધનો અર્થ છે૧

પ્રકરણાર્થઃ

સમ્પૂર્ણ ભાગવતનું શ્રવણ કરવાનું છે. તે પૈકી જેનું શ્રવણ કરવાનું છે તે ત્રીજાથી આરંભી બારમા સુધીના દશ સ્કન્ધો છે. પહેલો સ્કન્ધ અધિકાર દર્શાવે છે અને બીજો સ્કન્ધ શ્રીભાગવતનાં અંગો જણાવે છે. (શ્રીભાગવતનો બે પ્રકારનો શાસ્ત્રાર્થ છેઃ૧.જાણવા યોગ્ય અને ૨.કરવા યોગ્ય. તે પૈકી દશ લીલાવાળા ભગવાન (અધ્યાય ૩-૧૨) જાણવા યોગ્ય છે અને અંગો સાથે શ્રીભાગવતનું શ્રવણ કરવું એ કરવા યોગ્ય છે. એવો વિચાર કરતાં પહેલા સ્કન્ધનો અર્થ (શ્રવણ)કરનારનો ગુણ(અધિકાર) દર્શાવે છે. બીજા સ્કન્ધનો અર્થ સહકારીપણાંથી ફલ દર્શાવે છે અને ત્રીજાથી બારમા સુધીના સ્કન્ધોનો અર્થ શ્રવણનું (જેમના ગુણોનું શ્રવણ કરવાનું છે તે ભગવાનનું સ્વરૂપ જણાવે છે–આવરણ ભઙ્ગ) એવો વિચાર કરવાથી ''શ્રવણ કરવું જોઈએ'' એવો શ્રીભાગવતના મહાવાક્ય (આખા ગ્રન્થ)નો અર્થ છે. ત્યારે તે શ્રવણ એટલે શું? એવો પ્રશ્ન થાય.

પદ(શબ્દો) અને વાક્યો ના શક્તિ* અને તાત્પર્ય નો નિશ્ચય તે 'શ્રવણ'. શબ્દની શક્તિનો કુદરતી, સઙ્કોચ વિના નિશ્ચય કરવો, અથવા શબ્દ અને વાક્ય બન્નેના શક્તિ અને તાત્પર્ય એ બન્નેનો નિશ્ચય કરવો તે.

*શક્તિ એટલે શબ્દની પોતાનો અર્થ જણાવવાની સત્તા. આ શક્તિઓ ત્રણ છેઃ

૧.અભિધા-શબ્દનો જે અર્થ સમજાતો હોય તે જણાવવાની સત્તા.

૨.લક્ષણા-કુદરતી અર્થ બંધ બેસતો ન હોય ત્યારે રૂઢિને લીધે અથવા કાંઈ પ્રયોજનને લીધે તેના સમ્બન્ધવાળો બીજો અર્થ જણાવવાની સત્તા. અને

૩.વ્યંજના-આગળ-પાછળના સંબંધથી ઘણા અર્થવાળા શબ્દની અમુક અર્થ સૂચવવાનીશક્તિ.

શ્રવણના ત્રણ અંગ છેઃ

૧.તત્ત્વધ્યાન

૨.હૃદયની પ્રસન્નતા અને

૩.મનન.

તત્ત્વ-સ્વરૂપનું ચિન્તન એટલે તત્ત્વોનું ચિન્તન અને સ્વરૂપનું ચિન્તન. આ ચિન્તન તે તત્ત્વધ્યાન. આ સ્કન્ધના પહેલા બે અધ્યાયોમાં અનુક્રમે એ કહેલ છે.

હૃદયની પ્રસન્નતા એટલે ચિત્તની શુદ્ધિ. આ ત્રીજા અને ચોથા અધ્યાયમાં કહેલ છે.

ત્રીજું અંગ મનન છે તે પાંચમાથી દશમા સુધીના છ અધ્યાયોમાં કહેલ છે. આથી આ સ્કન્ધનાં ત્રણ પ્રકરણોનો વિભાગ દર્શાવ્યોર

ક્યા શબ્દોની શક્તિ તથા તાત્પર્ય નો નિશ્ચય કરવો? એ જાણવાની ઈચ્છા થાય તો જાણવું કે શ્રીભગવાન

વાસુદેવની દશ પ્રકારની લીલા શ્રીભાગવતમાં કહેવાની છે તેનું શ્રવણ કરવું. ભગવાનની દશ પ્રકારની લીલા સ્કન્ધ ૩ થી ૧૨ સુધીમાં કહેલી છે તેનું શ્રવણ કરવું. આમ (બીજા) પછીના દશ સ્કન્ધોના અર્થ ટૂંકાણમાં કહેલ છે.

ધર્મી (લીલા કરનાર) ભગવાનનું તેમના હર કોઈ ધર્મ (ગુણ) સહિત શ્રવણ ભલે થાય, દશ પ્રકારની લીલા કરનારા ભગવાનનું જ શ્રવણ કરવું એવો આગ્રહ શા માટે રાખવો? એવી શંકા થાય તો જાણવું કે દશ પ્રકારની લીલા કરનાર ભગવાનનું જ શ્રવણ થાય તે માટે જ પાછળનો ગ્રન્થ (અધ્યાય ૩-૧૨) રચેલ છે. જો લીલા કરનાર ભગવાનનું શ્રવણ કરવાનું ન હોય તો ત્રીજાથી બારમા સુધીના દશ સ્કન્ધો નકામા થાય. વળી શ્રવણ કરાતા શબ્દો અને વાક્યો પણ ન આવવાથી શ્રવણના અંગોનો વિચાર કરવો પણ વ્યર્થ થાય. તેથી ગમે તે ધર્મ સાથેના ભગવાનનું શ્રવણ કરવાથી પાછળનો ગ્રન્થ નકામો થતો હોવાથી દશ પ્રકારની લીલાવાળા ભગવાનનું જ શ્રવણ કરવું.

પહેલા પ્રકરણનો અર્થઃ

શંકાઃશબ્દો અને વાક્યો ના શક્તિ અને તાત્પર્ય નો નિશ્ચય સામાન્ય રીતે કેવી રીતે કરવો અને કોણે કરવો? એવો પ્રશ્ન થાય.

સમાધાનઃતો જાણવું કે શ્રવણના અંગો જણાવવાથી જ અંગી(શ્રવણ) પણ જણાવેલ થાય છે, કારણ કે બધાયે અંગો જાણાવવામાં આવે ત્યારે અંગી જણાવવાનું બાકી રહેતું નથી. આ અંગો જણાવવા બીજો સ્કન્ધ કહેલો છે. અથવા શ્રવણના અંગો(દશ લીલાઓ) જણાવવામાં આવે ત્યારે અંગી(ભગવાન) જણાવવાનું બાકી રહેતું નથી. અંગો જણાવનાર સ્કન્ધમાં અંગી જણાવવામાં આવે તે પણ યોગ્ય જ છે.

શબ્દો અને વાક્યો ના શક્તિ અને તાત્પર્યનો નિર્ણય આ બીજા સ્કન્ધમાં સ્પષ્ટ દેખાતો નથી પરન્તુ તેના શબ્દો અને વાક્યો ઉપરથી એવો નિશ્ચય થઈ શકે છે કે શ્રીકૃષ્ણ સર્વરૂપ છે. (શ્રીકૃષ્ણ પદાર્થમાત્ર અથવા બધુંયે જગત થયેલા છે. ભગવાનના સ્થૂલ સ્વરૂપમાં મન પરોવવાથી તેમાં ભૂત, વર્તમાન અને ભવિષ્ય સર્વ વિશ્વ, સર્વે પદાર્થો જોવામાં આવે છે (૨।૧।૨૩-૩૭).) શક્તિનો સઙ્કોચ કરવાથી એવો અર્થ સ્ફુરતો નથી પરન્તુ શક્તિનો સઙ્કોચ ન કરતાં, અને સૂતે શૌનકને કહ્યું છે કે ‘‘તમે શ્રીકૃષ્ણ સમ્બન્ધી ઉત્તમ પ્રશ્ન કર્યો છે’’(૧।૨।૫) એ વાક્યના શૌનકના સર્વ પ્રશ્નોનો વિષય ભગવાન જ છે એવા તાત્પર્યનો વિચાર કરતાં અહીં જે શબ્દો અને વાક્યો કહેલાં છે તે ભગવાનનો જ બોધ કરનારાં છે અને તે જ તાત્પર્યવાળાં છે એમ સિદ્ધ થાય છે. આમ હોવાથી જે વિષયનું શ્રવણ કરવાનું છે તે દશ લીલાવાળા ભગવાન જ છે. તેમ ન હોય તો શબ્દો અનન્ત હોવાથી શ્રવણ કરવાની શક્તિ ન રહેતા શ્રવણ કરવાનું કાર્ય અપૂર્ણ જ રહે. હર કોઈ સ્થળે જે કાંઈ શબ્દો અને વાક્યો હોય તેઓના અર્થનો નિર્ણય કરવો તે શ્રવણ નથી. તેથી પાછળના(સ્કન્ધ ૩-૧૨ સુધીના) બધાય ગ્રન્થનું પ્રયોજન છે.

શંકાઃવ્યાસસૂત્રોમાંજ આ નિર્ણય કરેલો છે કે ‘‘આત્માનું શ્રવણ કરવું જોઈએ’’. તેવીજ રીતે બધા ગ્રન્થોમાં શ્રવણ કરવાની આજ્ઞા કરેલીછે!

સમાધાનઃએવી શંકા થાય તો જાણવું કે નિર્ગુણ શ્રુતિઓ ભગવાનના ગુણાતીત (ગુણોથી પર, ગુણરહિત) સ્વરૂપનો નિર્ણય કરે છે. ભગવાનનાં બે સ્વરૂપો છેઃ૧.ગુણાતીત સ્વરૂપ અને ૨.સગુણ સ્વરૂપ. તે પૈકી વેદમાં ગુણાતીત સ્વરૂપનું જ નિરૂપણ છે તેથી વેદના નિર્ણય પ્રમાણે નિર્ણય કરવામાં આવે તો ગુણાતીત સ્વરૂપનું જ શ્રવણ કરવાનું પ્રાપ્ત થાય તેથી અહીં જુદું નિરૂપણ કરવું યોગ્ય છે. કારણ કે શ્રુતિઓ (વેદનાં વાક્યો) નિર્ગુણ છે. આથી એમ જણાવેલ છે કે તત્ત્વોનું ધ્યાન (ભગવાનના ધ્યાનનું) અંગ છે, અને અન્દરનું અંગ છે, તેથી આરમ્ભમાં તે (તત્ત્વોના ધ્યાન)નું નિરૂપણ કરવું યોગ્ય છે૩-૫

બીજા પ્રકરણનો અર્થઃ

તે જ પ્રકારે શ્રવણ કરનારની અને કથા કહેનારની શ્રદ્ધા શ્રવણનું બીજું અંગ છે, કારણ કે ભગવત્કથા કહેનારને અને તેનું શ્રવણ કરનારને તેમાં શ્રદ્ધા ન હોય તો પણ શ્રવણ બરાબર થતું નથી. પ્રથમ પ્રકરણમાં શક્તિ અને તાત્પર્યનો નિશ્ચય શ્રવણનું અંગ હોવાનું જણાવ્યું, તેની જ પેઠે શ્રદ્ધા પણ શ્રવણનું અન્દરનું અંગ છે.

શંકાઃપહેલા પ્રકરણમાં તો ભગવાન સર્વ પદાર્થમાત્ર બનેલા હોવાથી બધાં પદ વગેરેના અર્થનો(સર્વનો અર્થ ભગવાન છે એવો) નિર્ણય થાય. અહીં બીજા પ્રકરણમાં શ્રદ્ધા કેવી રીતે (શ્રવણમાં) ઉપયોગી થાય? કારણ કે સર્વ સ્થળે (પદાર્થમાત્રમાં) શુદ્ધ શ્રદ્ધા હોઈ શકે નહિ. વળી દશ પ્રકારની લીલાવાળાને જુદા પાડી તેમના (શ્રવણમાં જ) શ્રદ્ધા રાખી ન શકાય, કારણ કે તેમ કરવાથી ગુણાતીત સ્વરૂપનું શ્રવણ કરવામાં શ્રદ્ધા ન રહે, તેથી શ્રદ્ધા શ્રવણના સ્વરૂપમાં ઉપયોગી હોવા છતાં ક્યા સ્વરૂપમાં શ્રદ્ધા રાખવી તેનો નિર્ણય થતો ન હોવાથી, શ્રદ્ધા શ્રવણનું અંગ થઈ શકતી નથી, એવી શંકા થાય.

સમાધાનઃશ્રવણ કરનાર દશ લીલા કરનાર ભગવાન સિવાય બીજાની સેવા કરવાથી બહિર્મુખ થતો હોવાથી, તેમનામાં શ્રદ્ધા હોવી એ શ્રવણનું અંગ છે. જેમ દશ પ્રકારની લીલા કરનારથી જુદા (દેવ વગેરે)નું શ્રવણ કરવાનું નથી, તેમ તે (લીલાઓના વર્ણન)માં દર્શાવેલ સ્વરૂપ સિવાય બીજા સ્વરૂપમાં શ્રદ્ધા ન હોવી જોઈએ. તેથી ક્યા સ્વરૂપમાં શ્રદ્ધા રાખવી એનો નિર્ણય પણ છે જ. તે સ્વરૂપથી જુદા બ્રહ્મા વગેરે દેવોનું તે માટે જ આ શ્રદ્ધાના પ્રકરણમાં નિરૂપણ કરેલું છે(૨।૩।૨-૯).

તત્ત્વો અઠ્ઠાવીસ હોવાથી અહીં તત્ત્વરૂપ અઠ્ઠાવીસ દેવો કહેલા છે. વેદમાં જણાવેલા તેત્રીસ દેવોનો પણ આમાં સમાવેશ થાય છે. આ દેવોના ગુણોનું પણ શ્રવણ કરે તો તેને દશ લીલાવાળા ભગવાન સિવાય બીજામાં શ્રદ્ધા હોવાથી, તે આ દશ લીલાવાળા ભગવાનનું શ્રવણ કરે તે વ્યર્થ થાય. તેથી શ્રવણ કરનારને દશ લીલાવાળા ભગવાનના જ શ્રવણમાં શ્રદ્ધા હોવી જોઈએ. વક્તાની શ્રદ્ધા તો અ.૪।૧૨-૨૩ સુધીમાં તે ભગવાનને નમન કરે છે અને તેમના પ્રતિ આદર દર્શાવી પોતાનો કથા કહેવાનો ઉત્સાહ પ્રકટ કરે છે તે ઉપરથી સ્પષ્ટ સમજાય જ છે૬

ત્રીજા પ્રકરણનો અર્થઃ

ત્રીજું પ્રકરણ પાંચમાથી દશમા સુધીના છ અધ્યાયોનું છે. તેના બે વિભાગો છેઃ૧.ઉત્પત્તિથી કરેલું ચિન્તન(મનન) અને ૨.ઉપપત્તિથી(તર્કથી) કરેલું ચિન્તન. દરેક વિભાગના ત્રણ-ત્રણ અધ્યાયો છે. બન્ને પ્રકારના ચિન્તનથી ભગવાન સર્વરૂપ છે (ભગવાન જ પદાર્થમાત્ર બનેલા છે) અને સર્વથી જુદા પણ છે એવો વિચાર કરેલો છે. વળી ઉત્પત્તિમાં ઉપપત્તિનો અને તેવીજ રીતે ઉપપત્તિમાં ઉત્પત્તિનો પણ વિચાર કરેલો છે. કારણ કે સર્વ (પદાર્થમાત્રનો) ઉત્પત્તિથી જ નિર્ણય કરવામાં આવે તો ભગવાન પદાર્થમાત્રનું *ઉપાદાન કારણ હોઈ સર્વ પદાર્થરૂપ છે એવો નિર્ણય થતાં, વૃક્ષમાંથી બીજ થાય છે અને બીજમાંથી વૃક્ષ થાય છે એ નિયમ સર્વને લાગુ પડતાં, કોઈ ઉત્પત્તિ કરનાર રહેશે નહિ. એટલે ભગવાનનું જુદુ કર્તૃરૂપ સ્વરૂપ ન રહેવાથી ઉત્પત્તિ જ સમ્ભવશે નહિ.

(*જે વસ્તુનો જે પદાર્થ બનેલો હોય તે વસ્તુ તે પદાર્થનું ઉપાદાન કારણ કહેવાય છે; જેમકે ઘડો માટીનો બનેલો હોવાથી માટી ઘડાનું ઉપાદાન કારણ છે.)

શંકાઃભગવાનનું કર્તૃરૂપ માત્ર જુદું સ્વરૂપ જ હોય તો પણ તે આખું જગત રચનાર હોઈ, તેમનું માહાત્મ્ય જણાશે અને તેથી સ્નેહરૂપ ભક્તિ પણ થશે. તેથી ભગવાન સર્વરૂપ પણ છે એવું વર્ણન કરવાનું શું પ્રયોજન? એવી શંકા થાય.

સમાધાનઃસર્વ જગતની ભગવાનમાંથી ઉત્પત્તિ થયેલી છે એમ કહેવામાં ન આવે તો જેમ સગર અને તેના શક્તિહીન પુત્રોથી ગઙ્ગાને ભૂમિ ઉપર લાવવાની શક્તિવાળા ભગીરથની ઉત્પત્તિ થઈ તેમ લૌકિક કર્તાના ધોરણે તેમની ગણતરી થતાં, તેમનું માહાત્મ્ય અતિશય અથવા ઉત્તમ નહિ જણાય. ભગવાનમાંથી સર્વની ઉત્પત્તિ થાય છે એવા વિચારથી ભગવાનનું જુદું સ્વરૂપ ઉત્પત્તિરહિત હોવાથી તેમનું ઘણું માહાત્મ્ય જણાશે.

શંકાઃત્યારે ભગવાનના તે જુદા સ્વરૂપની ઉત્પત્તિ ન હોવાથી અને તે સિદ્ધ કરનાર તર્ક ન હોવાથી, તેનું સ્વરૂપ હોવાનો નિર્ણય કેવી રીતે થાય? એવો પ્રશ્ન થાય.

સમાધાનઃતેનો નિર્ણય ફલથી થાય છે. ઉત્પત્તિ અને તર્ક બન્ને પ્રકારના વિચારથી નિર્ણય કરેલું તે ફલ (ફલરૂપ સ્વરૂપ) છે અને વસ્તુતઃ ફલ પ્રાપ્ત કરાવનારું છે, તેથી તેનો નિર્ણય કરવા સમ્બન્ધમાં કાંઈ કહેવાનું રહેતું નથી. અંગો(ભગવાનની દશ લીલાઓ) કહેવાથી જ અંગી(તે લીલાઓ કરનાર ભગવાન)નું સ્વરૂપ પણ જણાવાયેલું જાણવું૭

તેથી ભગવાનની દશ લીલાઓ સદા કહેવી. ભગવાનનો નિર્ણય કરીને ભગવાનની લીલાઓનું કીર્તન કરવું, કારણ કે તેમ ભગવાનનો નિર્ણય કરવામાં ન આવે તો તે લીલાઓ જ ન થાય(ગણાય). તેવી જ રીતે ભગવાનનો નિર્ણય કરીને શ્રવણ કરનારે પણ લીલાઓનું શ્રવણ કરવું અને તેવી જ રીતે તેમનું સ્મરણ પણ કરવું. એ રીતે મનુષ્યે જે સદા કરવાનું છે તે સિદ્ધ થશે.

આ પ્રમાણે રાજા પરીક્ષિતે કરેલ પહેલા પ્રશ્ન(૧।૧૯।૩૭)ના ઉત્તરમાં મનુષ્યે સદા કરવા યોગ્ય (દશ લીલા કરનાર ભગવાનના)શ્રવણમાં બધું શ્રીભાગવત ઉપયોગી છે એમ કહી, બીજા પ્રશ્ન (મરવા પડેલા મનુષ્યે શું કરવું? જુઓ ૨।૧।૧ ઉપરનાં શ્રીસુબોધિનીનો આભાસ) ના ઉત્તરમાં કહે છે કે મરવા પડેલાં મનુષ્યે ખાસ કરી આઠ અંગવાળા યોગનું આચરણ કરવું, કારણ કે મરણ સમયે મનુષ્યની જેવી મતિ હોય છે તેવી ગતિ થાય છે. મરણ સમયે તે જે વિચારતો હોય, જેમાં તેનું મન હોય, તે ફળ તેને મળે છે. મન ઘણું ચઞ્ચળ અને અસ્થિર છે, તેથી તેનો (અસ્થિરપણાનો સમ્ભવતો પણ) દોષ દૂર કરવા ઘણા સાત્ત્વિક હોય તેઓએ યોગનો ઉપયોગ કરવો૮-૯

અધ્યાયોના અર્થઃઅધ્યાય ૧ તથા ૨ઃ

મનુષ્યે સદા શું કરવું? એ પરીક્ષિતના પહેલા પ્રશ્નના ઉત્તરમાં સર્વના આત્મા ભગવાન હરિનું સદા શ્રવણ કીર્તન અને સ્મરણ કરવું(૨।૧।૫) એમ શુકે કહેલું છે. કારણ કે અન્તે (મરણસમયે) નારાયણનું સ્મરણ થાય એ જ જન્મનો ઉત્તમ લાભ છે(૨।૧।૬). કર્મનાં બન્ધન જેમને નથી તેવા નિર્ગુણ અવસ્થાવાળા મુનિઓ પણ ભગવાનના ગુણોનું કીર્તન કરવામાં આનન્દ માને છે(શ્લો.૭) આ વેદની સમાન શ્રીભાગવત પુરાણનો ઉપદેશ છે. તે પુરાણ, શુક પરીક્ષિતને કહેવાની પ્રતિજ્ઞા કરે છે.

પરીક્ષિતના બીજા પ્રશ્નના ઉત્તરમાં કહે છે કે મરવા પડેલા મનુષ્યે યોગનું આચરણ કરવું. યોગનાં ત્રણ અંગો છેઃ

૧.ઘરનો ત્યાગ
૨.તીર્થમાં વાસ અને
૩.યોગનો અભ્યાસ.

મરણસમયે તો જે પ્રકારે ચિત્ત ભગવાનથી બીજે ક્યાંય ન જાય તેવી રીતે અવશ્ય આચરણ કરવું.

કેટલાક કહે છે કે અહીં એવો નિર્ણય કરેલો છે કે ભગવાનની લીલાઓનું શ્રવણ અથવા યોગ, એ બેમાંથી પોતાને ગમે તે કરવું. કેટલાક એમ કહે છે કે તે બન્ને કરવાં. વળી બીજાઓ કહે છે કે પોત-પોતાના અધિકાર પ્રમાણે શ્રવણ અથવા યોગ જે યોગ્ય હોય તે કરવું. શું કરવું તેનો નિર્ણય કરાવનાર પોતાના મનનો સંસ્કાર છે. વળી બીજાઓ કહે છે કે બહારથી ભગવાનને જાણવાની ઇચ્છા હોય તો યોગ આચરવો.

આચાર્યશ્રીનો મત એવો છે કે શુકે પહેલાંના જન્મમાં શિવરૂપથી યોગનું આચરણ કરેલું. તે જે યોગ આચરવાનું કહે છે તે તો પોતે જે અજમાવેલ તે કહે છે અને શ્રવણ કરવાનું તો તેણે વ્યાસજીથી જાણેલું, તેથી જ મરણસમયે જે પ્રકારે ચિત્ત ભગવાનથી બીજે ક્યાંય ન જાય તે પ્રમાણે અવશ્ય આચરણ કરવાનું કહેલું છે૧૦

જ્ઞાનમાર્ગનો ત્યાગ કરીને શુકે એ પ્રમાણે ભક્તિયોગનો બોધ કેમ કર્યો(શ્લો.૨૧)? એવો પ્રશ્ન થાય, તો જાણવું કે જેણે પોતાનો આત્મા બ્રહ્મ છે એમ સાંભળેલું છે તેને સદા આનન્દનો અનુભવ થતો નથી. ''આ આત્મા બ્રહ્મ છે'' ''તું તે છે'' વગેરે વાક્યોથી પોતાનો આત્મા બ્રહ્મ છે, એમ જેણે સાંભળેલું છે તેને બીજું કાંઈ કરવા યોગ્ય ન રહેવાથી આનન્દનો અનુભવ અવશ્ય થવો જોઈએ. પરન્તુ તેવો અનુભવ તેને થતો નથી, તેથી તેણે આનન્દનો અનુભવ કરવા બીજું કાંઈક સાધન શોધવું જોઈએ. પછી જેમનાં ફલ નિશ્ચિત છે તેવાં સાધનોમાં શ્રવણ છે, તે સાધનો કર્યા પહેલાં ઉપયોગી થતું ન હોવાથી તેને સાધનનો જ ઉપદેશ કરવો જોઈએ. તર્કથી ''આત્મા જ બ્રહ્મ છે'' એવો સિદ્ધ થયેલો મત અનુભવથી વિરુદ્ધ છે, (કારણ કે એવું શ્રવણ કરવાથી આનન્દ થતો નથી). ''આ વિજ્ઞાનમય આત્મા બ્રહ્મ છે'' એમ શાસ્ત્રમાં જ આત્મા બ્રહ્મ હોવાનું કહેલ છે તે અનુભવથી વિરુદ્ધ હોઈ જેમ મૂર્તિ વિષ્ણુ હોવાની બુદ્ધિ થાય છે તેમ આત્મામાં બ્રહ્મ હોવાની બુદ્ધિ કરાવનાર છે (તેથી બ્રહ્મસૂત્ર ૨।૩।૨૯ માં જણાવેલ) વ્યપદેશ (નામ આપવાનો) મત ગ્રહણ કરેલો છે. (આત્મા બ્રહ્મનો અંશ હોવાથી અને તેમાં બ્રહ્મના ગુણો હોવાથી, તેને બ્રહ્મ કહેલ છે. ''આ વિજ્ઞાનમય આત્મા બ્રહ્મ છે'' એ શ્રુતિ જ આ મતના આધારરૂપ છે, કારણ કે 'વિજ્ઞાનમય' હોવું એ ગુણ આત્મા અને બ્રહ્મ બન્નેમાં હોવાથી આત્માને શાસ્ત્રમાં બ્રહ્મ કહેલ છે). તેથી આત્મા પોતે જ બ્રહ્મ છે એ મત તો, મનના માનેલા રાજ્ય જેવો હોઈ, ઉપયોગી ન હોવાથી જ્ઞાનમાર્ગનો શુકે ઉપદેશ કરેલ નથી.

બીજા સાધનમાં યોગ આચરવો જરૂરી છે એવો ઉપદેશ કરેલો છે. મન ચઞ્ચલ હોવાથી, યોગ આચરી, તેને સ્થિર કરી, ભગવાનની ગુણવાળી મનથી કલ્પેલી બ્રહ્માણ્ડરૂપ મૂર્તિનું, અથવા અન્તર્યામી સ્વરૂપનું સત્ત્વથી ભરપૂર હૃદયમાં ધ્યાન ધરવું. એ પ્રમાણે યોગથી ચિત્ત સ્થિર થતાં, તેમાં મનથી કલ્પેલી ભગવાનની મૂર્તિનું ધ્યાન કરીને, તેવા ધ્યાનથી ચિત્ત સત્ત્વથી ભરપૂર થાય ત્યારે પરમાનન્દ પ્રકટ થાય છે, એટલે તેવી સ્થિતિમાં સદા રહેવાથી સુખી થાય છે. તેમ કરવાથી જ્ઞાનનું ફલ (આનન્દ) પણ પ્રાપ્ત થાય છે. પરન્તુ જ્યારે ગુણો પ્રવૃત્તિ કરાવે, જ્યારે રજોગુણ અને તમોગુણ બલવાન થઈ ચિત્તની સ્થિરતા રહેવા ન દે, ત્યારે તેણે ચિત્તને સ્થિર કરવાનાં યોગનાં સાધન જ કરવાં જોઈએ૧૧-૧૩

જે મરવા પડેલા હોય તેણે ઉપર જણાવ્યા પ્રમાણે યોગનું આચરણ કરવું. જે મરવા પડેલો ન હોય પણ મૃત્યુને ઇચ્છતો હોય તેણે મૃત્યુ થાય ત્યાં સુધી એવી રીતે યોગનું આચરણ કરવું. પણ જો યોગથી આયુષ્યની વૃદ્ધિ થાય તો પોતાની ઇચ્છા પ્રમાણે દેહનો ત્યાગ કરવો. તેમાં પણ બે પક્ષ છેઃ ૧.સર્વ પ્રકારની કોઈ પણ કામના ન હોય તો દેહનો ત્યાગ કરવાના સમયે જ લિઙ્ગદેહનો પણ ત્યાગ કરવો. તેમ કરવાથી તરત જ મુક્તિ પ્રાપ્ત થાય છે. ૨.પરન્તુ કામનાઓ હોય તો ધીરે-ધીરે વિભાગથી (પ્રથમ સ્થૂલ દેહનો જ) ત્યાગ કરવો અને લિઙ્ગ દેહ રાખી તેનો ભવિષ્યમાં, કામના ન રહે ત્યારે, ત્યાગ કરવો. એમ કરવાથી ક્રમમુક્તિ પ્રાપ્ત થાય છે. જો સ્વર્ગ વગેરે પ્રાપ્ત કરાવનાર ધર્મો પહેલાં કરેલા હોય તો તે ધર્મો યોગ સાધ્યા પછી ધીરે-ધીરે દૂર થવા છતાં ફલના સમ્બન્ધમાં વાસનાથી રહી ગયા હોય (ફલ પ્રાપ્ત કરવાની વાસના મૂકી દૂર થયા હોય) તો પરલોક (સ્વર્ગ વગેરે) પ્રાપ્ત કરવાની ઇચ્છા રહે છે. તેવા પ્રસંગે આ ક્રમમુક્તિનો માર્ગ ગ્રહણ કરવામાં આવે છે૧૪-૧૪।।

ભગવાનના જુદાં-જુદાં સ્વરૂપનું ધ્યાન કરવાથી પણ જુદાં-જુદાં ફલ પ્રાપ્ત થાય છે. સ્થૂલ બ્રહ્માણ્ડરૂપ સ્વરૂપનું ધ્યાન કરતાં હોઈએ ત્યારે જો મૃત્યુ થાય તો ''મૃત્યુ સમયે જેવી મતિ હોય તેવું ફલ પ્રાપ્ત થાય છે'' એ નિયમ પ્રમાણે ધ્યાન ધરનાર પણ વિરાટ થાય છે. વિરાટનું લોકમાં વ્યવહારિક રૂપ બ્રહ્મા છે (તેથી તે બ્રહ્મા થાય છે); પરન્તુ જો ભગવાનનાં સૂક્ષ્મ(અન્તર્યામી) સ્વરૂપનું ધ્યાન કરતાં મૃત્યુ થાય તો મુખ્ય ફલ તરત જ મુક્તિ પ્રાપ્ત થાય. અથવા ક્રમમુક્તિ પ્રાપ્ત થાય.

એમ હોય તો યોગથી જ મુક્તિ પ્રાપ્ત થતી હોવાથી અને ભક્તિથી તે પ્રાપ્ત થતી ન હોવાથી શ્રવણ વગેરે ભક્તિમાર્ગ નકામા જ છે એવી શંકા ન કરવી. કારણ કે આઠ અંગવાળા યોગમાં પણ ભગવાનનું ધ્યાન જ ફલ પ્રાપ્ત કરાવનારું છે. તેમાં યોગનું પ્રાબલ્ય નથી પણ ધ્યાનના વિષય (એટલે જેમનું ધ્યાન ધરવામાં આવે છે તે ભગવાનની મૂર્તિ) નું પ્રાબલ્ય છે. તેથી મનથી કલ્પેલી ભગવાનની મૂર્તિ પણ મુક્તિ આપનારી કહેલી છે તો પછી ભક્તિમાર્ગમાં સાક્ષાત્ ભગવાનનાં શ્રવણ વગેરે કરવામાં આવે તેથી મુક્તિ પ્રાપ્ત થાય તેમાં કહેવું જ શું? શ્રવણ વગેરે કરવાથી તો ભગવાન પોતે સાક્ષાત્ પ્રકટ થાય છે. તેથી ભક્તિ અને યોગ માં તો ઘણો જ ભેદ છે. (યોગ કરતાં ભક્તિ ઘણી જ શ્રેષ્ઠ છે)૧૫-૧૬

ઉપર કહ્યું તેમ માનવામાં પ્રમાણ શું છે? એવો પ્રશ્ન થાય, તો જાણવું કે ભગવાનની સ્થૂલ બ્રહ્માણ્ડરૂપ મૂર્તિનું ચિત્તમાં ચિન્તન કરવાથી ભગવાનમાં ભક્તિ થાય છે અને ભક્તિ થવાથી ભગવાનના સૂક્ષ્મ અન્તર્યામી સ્વરૂપમાં પ્રવેશ કરે છે. તેથી તો શુકે ધ્યાન ધરવાની બે મૂર્તિઓ કહેલી છે. તે પૈકી સ્થૂલ મૂર્તિનું ધ્યાન ભક્તિનું અંગ છે એમ ૨।૨।૧૪ માં જણાવેલ છે. ભક્તિ થઈ ન હોય અને સંસારમાં આસક્તિ હોય ત્યાં સુધી ભગવાનના સૂક્ષ્મ સ્વરૂપમાં મન પ્રવેશ કરતું નથી. સ્વરૂપનું જ્ઞાન ભક્તિથી પ્રાપ્ત થતું હોવાથી જ ફલ પ્રાપ્ત કરાવનારું છે૧૭.

વળી શ્રવણ વગેરે કરવાં જોઈએ એવો નિર્ણય એથી પણ થાય છે કે યોગ વગેરે સર્વ સાધનો ભક્તિના અંગરૂપ છે અને શ્રવણ વગેરે ભક્તિ કરાવનારાં છે. તેથી જ આ પ્રકરણનો ઉપસંહાર કરતાં ૨।૨।૩૩ માં શુકે કહેલું છે કે ''આ સંસારમાં પ્રવેશ કરનારને આ માર્ગ કે જેથી ભગવાન વાસુદેવમાં ભક્તિયોગ અથવા પરમ પ્રેમ ઉત્પન્ન થાય છે તેથી બીજો કલ્યાણકારક કોઈ માર્ગ નથી''. એવી રીતે ઉપસંહારમાં સાધનો માત્ર ભક્તિનાં અંગ હોવાનું કહેલું છે અને ભક્તિ કરાવનાર શ્રવણ વગેરે છે. જો કે યોગ વગેરે દરેક-દરેક ભક્તિ કરાવનાર છે, છતાં પણ તેઓ એક-બીજાનું પોષણ કરાવનારાં છે, તેથી (શ્રવણ, સ્થૂલ સ્વરૂપનું ધ્યાન અને સૂક્ષ્મસ્વરૂપનું ધ્યાન) ત્રણ કહેલાં છે. તેઓ એક-બીજાનું કેવી રીતે પોષણ કરનારાં થાય છે એ ૨।૨।૩૩ ઉપરનાં શ્રીસુબોધિનીમાં જણાવેલું છે૧૮

શંકાઃશ્રવણ અને યોગ બન્ને ભક્તિ કરાવનારાં હોઈ એ બેમાંથી ગમે તે કરવાનું હોઈ, સદા શ્રવણ કરવાથી શો લાભ? મૃત્યુ સમયે યોગ જ આચરવો, કારણ કે તે થોડા સમયમાં જ થઈ શકે? એવી શંકા થાય.

સમાધાનઃતો જાણવું કે મૃત્યુ ક્યારે થશે તેનો સન્દેહ રહેતો હોય ત્યારે યોગ આચરનાર દુઃખી થાય છે. મૃત્યુ થવામાં ઘણા સમયનો વિલમ્બ હોય ત્યારે તો આ શ્રવણ જ સહેલાઈથી થઈ શકે તેવું છે. યોગ દુઃખથી થઈ શકે, જ્યારે શ્રવણ-કીર્તન-સ્મરણ કરવામાં તો સુખ થાય છે. તેથી શ્રવણ સુખથી થઈ શકે તેવું હોવાથી અને ઉપર જણાવ્યું તેમ સ્થૂલ સ્વરૂપના ધ્યાનથી ભક્તિ પ્રાપ્ત થયા વિના સૂક્ષ્મ સ્વરૂપનું ધ્યાન થતું ન હોવાથી શ્રવણ કરવું જરૂરી હોવાથી શ્રવણ કરવું જોઈએ.

યોગ જ આચરવો એવો વિચાર રાખો તો પણ શ્રવણ કરવું જરૂરી છે. કારણ કે શ્રવણ ન કરો તો સદા વધતા

જતા પાપને લીધે, ત્યાગ કે જે યોગનું અંગ છે તે થઈ શકશે નહિ અને શ્રવણ હશે તો ૨।૮।૫ પ્રમાણે તે પાપને વધવા નહિ દે. શ્રવણ નહિ થાય તો યોગ પણ થઈ શકશે નહિ. પરન્તુ એકલું શ્રવણ કરશો તો યોગ આચરવાની પણ જરૂર નહિ રહે, કારણ કે ત્યાગ ન હોય (યોગ આચરેલ ન હોય) તો પણ શ્રવણથી પ્રસન્ન થયેલા ભગવાન પોતે જ ફલ પ્રાપ્ત કરાવે છે. તેથી યોગ ગૌણ સાધન હોવાથી શુકે ઉપસંહારમાં ભક્તિમાર્ગનો જ ઉપદેશ કરેલો છે.

આ પહેલા બે અધ્યાયમાં ભગવાન શ્રીકૃષ્ણનું ભજન કરવાનો જ ઉપદેશ કરેલો છે, કારણ કે ભજન જ નિત્ય કરવાનું છે. શ્રવણ વગેરે (ભજન) જ મુખ્ય સાધન છે, યોગ મુખ્ય સાધન નથી. શ્રવણ (કીર્તન અને સ્મરણ) જ નિશ્ચય ફલ પ્રાપ્ત કરાવે છે. વળી શ્રવણ વગેરે ન કરવામાં દોષ પણ છે, કારણ કે (૨।૧।૫ તથા ૨।૨।૩૬) એમ આ પ્રકરણના આરમ્ભ તથા અન્ત માં ''શ્રોતવ્યઃ કીર્તિતવ્યશ્ચ સ્મર્તવ્યઃ'' ભગવાનનું શ્રવણ કરવું જોઈએ, કીર્તન કરવું જોઈએ અને સ્મરણ કરવું જોઈએ એમ વિધ્યર્થ જે 'તવ્ય' પ્રત્યયનો પ્રયોગ કરેલો છે તે શાસ્ત્રની આજ્ઞા જણાવનાર છે એમ લોકમાં સ્વીકારાયેલ છે. તેથી પહેલા બે અધ્યાયના આ પ્રકરણમાં શ્રીકૃષ્ણનું ભજન કરવાનો જ ઉપદેશ છે. આ જ નિત્ય કરવા યોગ્ય છે, બીજું કાંઈ નિત્ય કરવા યોગ્ય નથી।।૧૯-૨૦।।

અધ્યાય ત્રીજો : શ્રદ્ધામાં બાધકઃ

ત્રીજા અધ્યાયમાં જુદા-જુદા પદાર્થોની કામનાવાળાઓ શ્રીકૃષ્ણ સિવાય બીજા જુદા-જુદા દેવોનું ભજન કરે છે તે કહેલું છે. જુદી કામના સિદ્ધ કરવા જુદા દેવોનું ભજન કરે છે(૨।૩।૧-૧૨). બીજા દેવોનું ભજન કરવું જરૂરી નથી, તેમજ તે ન કરવામાં આવે તો તેથી ભગવાનનું ભજન કરવામાં કાંઈ અડચણ થતી નથી, તેથી તે ન કરવું જોઈએ. પરન્તુ જુદી-જુદી કામનાઓ હોય ત્યારે તે જુદી-જુદી કામના પૂરી પાડનાર જુદા-જુદા દેવોનું ભજન થાય છે. આ કામનાઓ પ્રાપ્ત કરવાનું કાર્ય મહાપ્રભુ શ્રીકૃષ્ણનું ભજન કરવાથી પણ થાય છે. અને જો શ્રીકૃષ્ણની સેવા ન કરવામાં આવે તો સર્વ ઇન્દ્રિયો વિફલ પણ થાય છે. તેથી બે કાર્ય ન કરવાનાં છેઃ

૧.બીજા દેવોનું ભજન અને
૨.ઇન્દ્રિયોથી શ્રીકૃષ્ણની સેવા ન કરવી તે.

ન કરવા યોગ્ય હોવાપણું આ બન્નેમાં સમાન હોવાથી આ બન્ને એક સાથે ત્રીજા અધ્યાયમાં કહેલાં છે. તેથી શ્રીકૃષ્ણનું ભજન હિતકારક છે એમ જણાવવા ત્રીજો અધ્યાય યોજેલો છે. આથી એમ કહેલું છે કે ભગવાનનું ભજન ન કરાય તો જ્ઞાનીના દેહ અને ઇન્દ્રિયો પણ ફલરહિત છે(શ્લો.૧૭). તેથી જ્ઞાનીએ, કામના ન હોવા છતાં, ઇન્દ્રિયો હિતકારક થાય તે માટે ભગવાનનું ભજન કરવું જોઈએ. તે ભજન ન કરે તો જુદી-જુદી ઇન્દ્રિયોના અભિમાનવાળા દેવતાઓ ભગવાનનો સમ્બન્ધ ન થવાથી દુઃખી થતાં મોક્ષ પ્રાપ્ત કરવામાં અથવા જ્ઞાનમાં વિઘ્ન કરે. તે આત્મા થયો હોય (એટલે તેને સ્થૂલ દેહનો અથવા સૂક્ષ્મ દેહનો પણ અધ્યાસ ન રહ્યો હોય) છતાં પણ શ્રીકૃષ્ણનું ભજન ન કરેલ હોવાથી જેમ કર્મ કરવાને અશક્ત હોય તે અગ્નિમાં પ્રવેશ કરે છે, સાથે તેના દેહ તથા ઇન્દ્રિયો ફલરહિત રહે છે તેમ તેની બધી ઇન્દ્રિયો ફલરહિત જ રહે છે. તેથી બધી ઇન્દ્રિયોથી ભગવાનનું ભજન કરવું જોઈએ એમ જણાવી શ્રીભાગવતના શ્રવણ વગેરેમાં શ્રદ્ધાનું વર્ણન કર્યું.

આ ત્રીજા અધ્યાયમાં ૧.બીજા દેવનું ભજન ન કરવાનું અને ૨.(દુષ્ટ ઇન્દ્રિયોથી) ભગવાનનું ભજન થતું નથી એ બે વિષયો કેમ કહેલા છે? એવો પ્રશ્ન થાય તો જાણવું કે બીજા દેવોનું ભજન ન કરવું અને ભગવાનનાં ભજન વિનાની ઇન્દ્રિયોને ન રાખવી એમ ન કરવાનું બન્નેમાં સમાન હોવાથી એ બે વિષયો આ અધ્યાયમાં કહેલા છે.

શૌનકનો ઉત્સાહઃ

આ ત્રીજા અધ્યાયમાં શ્રીભાગવતનું શ્રવણ કરનારનું તેમાં શ્રદ્ધા હોવાનું કહેવાનું છે. રાજા પરીક્ષિતને તો શ્રવણમાં શ્રદ્ધા છે એવો નિશ્ચય થઈ ગયો છે, કારણ કે પહેલા સ્કન્ધમાં તેને શ્રવણનો ઉત્તમ અધિકારી જણાવેલો છે. શૌનકને શ્રવણમાં શ્રદ્ધા છે કે નહિ તેનો સન્દેહ છે. અહીં શ્રવણ કરનારને શ્રવણ કરવાનો ઉત્સાહ છે એમ કહેવાનું છે (કારણ કે શ્રદ્ધા ન હોય તો ઉત્સાહ હોય જ નહિં). અહીં શૌનકને ઉત્સાહ છે કે નહિ તે વિષયમાં સન્દેહ હોવાથી તેણે જ ભગવાનના ભજન વિના આયુષ્ય દેહ અને ઇન્દ્રિયો નિષ્ફલ છે એમ અહીં(શ્લો.૧૭-૨૪) કહી, શ્રવણ કરવાનો પોતાનો ઉત્સાહ હોવાનું જણાવેલું છે.

શ્રીકૃષ્ણનું ભજન કરવામાં બીજા દેવોનું ભજન નડતરરૂપ છે એ નિશ્ચય તો શ્રવણ કરનાર સર્વને સમાન છે. દુષ્ટ ઇન્દ્રિયો પણ નડતરરૂપ છે. આ બન્ને અડચણો દૂર કરવાનું એક જ પ્રકારથી અર્થાત્ ભગવાનનું શ્રવણ વગેરે કરવાથી સિદ્ધ થતું હોવાથી આજ્ઞારૂપે ત્રીજા અધ્યાયનો અર્થ કહેલો છે. (શુકે આ અર્થ ૨।૧।૫માં કહેલ, તેનો શૌનકે અહીં શ્લો.૩૬થી અનુવાદ કરેલો છે)*. બીજા દેવનું ભજન અને ઇન્દ્રિયોનો દોષ શ્રવણ વગેરેમાં નડતરરૂપ છે એવો અધ્યાયનો અર્થ છે. ઇન્દ્રિયો દોષવાળી હોય તો બીજા દેવનું ભજન થાય છે. તેમજ બીજા દેવનું ભજન કરવામાં આવે તો ઇન્દ્રિયો દોષવાળી થાય છે. શ્રીકૃષ્ણનું ભજન (શ્રવણ વગેરે) કરવાથી આ બન્ને અટકી જાય છે તેથી ભગવાનનું શ્રવણ, કીર્તન અને સ્મરણ કરવું એવી આજ્ઞા કરી એક જ પ્રકારથી બન્ને દોષ દૂર કરવાનું કહ્યું૨૧-૨૩

(*આ અધ્યાયના શ્લોક ૧૦માં શુકે આ અધ્યાયનો અર્થ આજ્ઞારૂપે કરેલો છે(આવરણભઙ્ગ). ૨।૧।૫ તથા ૨।૨।૩૬ માં 'તવ્ય' પ્રત્યય જે વિધિ(શાસ્ત્રની આજ્ઞા) દર્શાવનાર છે તે યોજેલો હોવાથી તે શ્લોકનો સમ્બન્ધ લીધો છે. ૨।૩।૧૦ માં 'યજેત્'શબ્દ શાસ્ત્રની આજ્ઞા દર્શાવનાર નથી. વળી અધ્યાયનો અર્થ તેના અન્તમાં કહેવાય તેથી શ્લોક૧૦, અધ્યાયના અન્તમાં ન ગણાય).

(૨।૨।૩૬ શ્લોક શૌનકે કહેલ હોવાથી) ભગવાનનું ભજન અવશ્ય કરવું જોઈએ એવું જ્ઞાન તેને હોવાનું સિદ્ધ થાય છે, તો પછી તેણે શ્લો.૧૩ તથા ૨૫માં પ્રશ્ન પૂછ્યો તે પૂછવાની શી જરૂર હતી?'' એવી શંકા થાય, તો જાણવું કે જ્યાં સુધી પ્રભુનાં સ્વરૂપ ગુણો કર્મ વગેરે સારી રીતે જાણવામાં ન આવે ત્યાં સુધી ભજન થવામાં સંશય રહે છે. ભગવાનનાં સ્વરૂપ વગેરેનું જ્ઞાન ન હોય ત્યાં સુધી ભજન થઈ શકતું નથી, તેથી ભગવાનનાં સ્વરૂપ વગેરેનું જ્ઞાન પ્રાપ્ત કરવા શૌનકે પ્રશ્ન કરેલ૨૪

અધ્યાય ચોથો-પરીક્ષિતનો ઉત્સાહઃ

ત્રીજા અધ્યાયમાં શૌનકના ઉત્સાહનું નિરૂપણ કરીને, ચોથા અધ્યાયમાં આરમ્ભમાં પરીક્ષિતના ઉત્સાહનું નિરૂપણ કરેલું છે. પરીક્ષિતની મમતાનો નાશ થયો છે એમ પહેલાં જણાવી ભગવાનનું ભજન (શ્રવણ વગેરે) કરવામાં તેનો ઉત્સાહ જણાવેલો છે. પરીક્ષિત શુકને પ્રશ્ન કરે છે તે પહેલા આ અધ્યાયના પ્રથમ ચાર શ્લોકોથી શુક પરીક્ષિતના ઉત્સાહનું નિરૂપણ કરે છે. તેમાં શ્લોક ૨થી તેની મમતાનો નાશ થયાનું કહેલું છે. આ મમતાનો નાશ સામાન્ય રીતે શ્રવણમાં શ્રદ્ધા જણાવનારો છે.

શંકાઃપરીક્ષિતે તો પહેલાં જ મરતાં સુધીના ઉપવાસ આદરેલા એટલે રાજ્ય વગેરેમાંથી મમતાનો ત્યાગ કરેલ, હવે ફરીથી તેનો ત્યાગ કરવાનો કેવી રીતે હોય? એવી શંકા થાય.

સમાધાનઃતો જાણવું કે વિષયનો ત્યાગ કરેલ હોવા છતાં તે મનની અન્દર રહેલો હોય છે અને જ્ઞાન પ્રાપ્ત થવાથી જ તે દૂર થાય છે. હરિ ભગવાન સર્વ થયેલા છે અથવા ભગવાન હરિ જ ભજન કરવા યોગ્ય છે, એવું જ્ઞાન હવે તેને થયું તેથી મનમાં સદા વધી જતી મમતાનો તેણે ત્યાગ કર્યો. પરીક્ષિત શુકને જે પ્રશ્ન કરે છે, ઉત્તમ શ્રોતા તથા વક્તા

એ બે ઉત્તમોમાં જે પ્રશ્ન કરાય છે, તે શ્રીકૃષ્ણ જ ભજન કરવા યોગ્ય છે એવું જ્ઞાન થયા પછી થાય છે, એટલે પરીક્ષિતે રાજ્ય વગેરે વિષયમાં મમતાનો ત્યાગ કરીને પ્રશ્ન કરેલો હોવાથી(શ્લો.૬-૧૦) તે તેનો શ્રવણ કરવાનો ઉત્સાહ જણાવનારો છે. *પહેલા વક્તા સૂત ને માત્ર શ્રીભાગવતનું શ્રવણ કરેલ હોવાથી માત્ર જ્ઞાન હતું બીજા વક્તા શુકને ત્યાગ સાથે જ્ઞાન હતું તેથી શુક પોતાના અધિકાર પ્રમાણે નમન તથા આદર અને પ્રાર્થના ના વચનોથી ઉત્તર આપે છે. (શ્લો.૧૨-૧૭ નમન; શ્લો.૧૮-૨૪ પ્રાર્થના). આ નમન અને પ્રાર્થના થી શુકનો કીર્તન કરવાનો ઉત્સાહ પણ સિદ્ધ થાય છે.

(*અહીં સમયને અનુસરી પહેલા તથા બીજા કહેલા નથી, પણ શ્રીભાગવતમાં પહેલા સૂત વક્તા તરીકે આવે છે અને પછી શુક આવે છે, તેથી તેમને અનુક્રમે પહેલા અને બીજા કહેલા જણાય છે.)

એ પ્રમાણે શ્રવણ-કીર્તનમાં સર્વનો ઉત્સાહ થયો પછી પરીક્ષિતનેવિશ્વાસ રહે તે માટે શુક પોતે જ ભગવાનનું સ્વરૂપ વગેરે કહેવાનું પડતું મૂકી, પહેલાં બ્રહ્મા અને નારદ નો આ વિષયમાં સંવાદ થયેલો, તે સંવાદથી જ તે કહેવામાટે શ્લો.૨૫માં તે સંવાદનો વૃત્તાન્ત કહે છે૨૫-૨૬।।

અધ્યાય પાંચમો; ભગવાનમાંથી મૂર્ત-જડ પદાર્થોની ઉત્પત્તિઃ

ભગવાન જ પદાર્થ માત્ર થાય છે અને તે જ ભજન કરવા યોગ્ય છે એવું જ્ઞાન શ્રીભાગવતથી જ થાય છે, બીજા કોઈ પ્રકારે થતું નથી. પાંચમા અધ્યાયના આરમ્ભમાં (શ્લો.૧-૨) નારદે બ્રહ્માને જે પ્રશ્ન કરેલ છે તે ઉપરથી જ આ જણાય છે. સર્વ શાસ્ત્રોના અર્થનો નિર્ણય સામાન્ય રીતે કહેવામાં આવે તો પણ શ્રીભાગવતનું શ્રવણ કર્યા વિના સારી રીતે જાણવામાં આવતો નથી તેથી જ નારદ સર્વ જાણનાર હોવા છતાં તેણે બ્રહ્માને આ પ્રશ્ન કરેલ છે. નારદ સર્વ જાણનાર હોવા છતાં તેણે શ્રીભાગવતનું શ્રવણ કરેલ ન હોવાથી જ તેને સન્દેહ રહેતો હતો અને તેથી તેણે બ્રહ્માને આ પ્રશ્ન કર્યો(૨।૫।૧-૮). તેને સન્દેહ રહેતો હોવાથી પ્રશ્ન કરેલ, તેથી જ બ્રહ્માએ પણ તેને ઉત્તર આપ્યો(અ.૫ શ્લો.૯ થી અ.૭ શ્લો.૫૩). જો સન્દેહ વિના પ્રશ્ન કર્યો હોત તો જાણે કે બ્રહ્માની પરીક્ષા કરવા પ્રશ્ન પૂછે છે એવું તેનું વચન જણાવાથી બ્રહ્મા તેની અવગણના જ કરત અને ઉત્તર ન આપત. નારદ અને બ્રહ્મા ના આ પ્રશ્ન અને ઉત્તર થી જ ભગવાન સર્વ જગત્–સર્વ પદાર્થ બનેલા છે અને તેથી જુદા પણ છે એવો નિર્ણય થઈ જશે. એવી રીતે પાંચમાથી સાતમા સુધીના ત્રણ અધ્યાયોથી સર્વ જગત્ ઉત્પત્તિથી બ્રહ્મરૂપ છે એવો નિર્ણય કરેલો છે૨૭-૨૮

ઉત્પત્તિના પ્રકારઃ અધ્યાય ૫-૭:

ઉત્પત્તિ ત્રણ પ્રકારની છે :

૧.અનિત્ય(મૂર્ત-જડ) પદાર્થની ઉત્પત્તિને 'જનન' ઉત્પન્ન થવું કહે છે
૨.નિત્ય અને હદવાળા પદાર્થો(જીવો)નો 'સમાગમ' થાય છે અને
૩.નિત્ય અને હદવિનાના દેહમાં ભગવાનનું 'પ્રાકટ્ય' થાય છે.

પ્રાકટ્ય પણ બે પ્રકારે થાય છેઃ

અ.સત્ત્વથી એટલે આવેશથી અને
આ.પોતાની મેળે

ભગવાન પ્રકટ થાય તેને અવતાર કહે છે. આ ત્રણ પ્રકાર અનુક્રમે પાંચમા, છઠ્ઠા તથા સાતમા અધ્યાયમાં જણાવેલા છે. આથી એમ સૂચવેલું છે કે લોકમાં પણ વસ્તુની ઉત્પત્તિનો નિશ્ચય કરવાથી, ભજન કરવાનો નિશ્ચય થાય છે. બીજાએ બનાવેલી જે કોઈ મૂર્તિ હોય તે પહેલા (પ્રકારની ઉત્પત્તિવાળી), પોતે(જીવે) આવાહન કરીને ભજન કરવું તે બીજા પ્રકારની, અને પોતાની મેળે પ્રકટ થયેલી મૂર્તિ ત્રીજા પ્રકારની ઉત્પત્તિવાળી. ત્રીજા પ્રકારની મૂર્તિમાં પણ ભગવાન સદા રહે તો તે અવતાર ગણાય. વધારે વિગત શ્રીસુબોધિનીથી પણ જાણવી. છઠ્ઠા અધ્યાયની મધ્યમાં

પુરુષસૂક્તનો અર્થ કહેલો છે(જુઓ શ્લોક.૧૫). તે આ જ અર્થ સૂચવે છે. પહેલું (બીજાએ કરેલ મૂર્તિનું) ભજન લૌકિક છે, બીજું (પોતાનું આવાહન કરીને કરેલું) ભજન વૈદિક છે, ત્રીજું (પોતાની મેળે પ્રકટ થયેલી ભગવાનની મૂર્તિનું) ભજન અંદરના અનુભવથી સિદ્ધ થયેલું છે. તેમાં મધ્યમ(વૈદિક) ભજન બે પ્રકારનું છે૨૯-૨૯।।

૧.''હું બ્રહ્મ છું'' એવા અનુભવરૂપ ભજન છઠ્ઠા અધ્યાયના પહેલા ૨૧ શ્લોકોથી જણાવેલું છે. ૨.યજ્ઞનાં સાધન બનેલા સર્વ પદાર્થો પણ ભગવદ્રૂપ હોવાથી યજ્ઞરૂપનું ભજન તે જ અધ્યાયના ૨૨-૨૯ સુધીના શ્લોકોથી કહેલું છે.

મૂલસ્વરૂપની ભક્તિ કરવાથી જ ભક્તિમાર્ગ પ્રમાણે ભજન થાય છે, તેથી પુરુષોત્તમની ભક્તિ થઈ શકે તે માટે બધા અવતારોનાં પ્રાકટ્યની જ કથા (૭।૧-૨૫માં) કહેલી છે. સર્વ અવતારોનું મૂળ પણ શ્રીકૃષ્ણ જ છે એવો બોધ કરવા તર્કથી શ્રીકૃષ્ણ પુરુષોત્તમ છે એમ સિદ્ધ કરેલું છે. તેમ સિદ્ધ ન કરે તો શ્રવણ વગેરે સાધન અયોગ્ય થાય અને બીજા અવતારોની પેઠે શ્રીકૃષ્ણનું પણ ચરિત જ કહેવા યોગ્ય(કહેલું) ગણાય. તેથી ૨૭મા શ્લોકમાં યમલાર્જુનના પ્રસંગથી શ્રીકૃષ્ણનું માહાત્મ્ય જણાવેલું છે. ૨૬મા શ્લોકમાં શ્રીકૃષ્ણનું સ્વરૂપ કહેલું છે. બીજા અવતારોની પેઠે શ્રીકૃષ્ણની પણ કથા જ અહીં કહેલી છે એમ ન માનવું.

શંકા : ૩૪મા શ્લોકમાં પ્રલમ્બ-ખર વગેરેને હણ્યા એમ જણાવી, શ્રીકૃષ્ણની કથામાં આવતા રાક્ષસોનું શ્રીકૃષ્ણની કથા કહેવામાટે જ નિરૂપણ કરેલું છે એવી શંકા થાય.

સમાધાન : તો જાણવું કે શ્રીકૃષ્ણથી ઘણા રાક્ષસોને પણ ફલ(મુક્તિ) પ્રાપ્ત થયેલ છે એમ આ શ્લોકથી કહેલું છે. શ્રીકૃષ્ણથી જ મોક્ષ પ્રાપ્ત થાય છે એમ આથી જણાવેલું છે. તે શ્લોકમાં કેટલાક (રાક્ષસો) જ ગણાવેલા છે, બીજા કેટલાક ગણાવેલા નથી. જેટલા ગણાવ્યા તેટલાને જ મોક્ષ પ્રાપ્ત થયો છે બીજાઓને થયેલ નથી એમ જણાવવા જેમને મોક્ષ પ્રાપ્ત થયો છે તેમને જ ગણાવેલા છે. એવી રીતે શ્રીકૃષ્ણનું સ્વરૂપ તથા માહાત્મ્ય જણાવી શ્રીકૃષ્ણ જ પુરુષોત્તમ છે એમ અહીં સિદ્ધ કરેલું છે૩૦।।-૩૨।।

અધ્યાય ૮-૧૦ઃ ઉપપત્તિ(તર્ક)થી વિચારઃ

એ પ્રમાણે પાંચમાથી સાતમા સુધીના ત્રણ અધ્યાયોવડે ઉત્પત્તિથી વિચાર કરી, આઠમાથી દશમા સુધીના ત્રણ અધ્યાયોવડે ઉપપત્તિ(તર્ક)થી વિચાર કરે છે. આ પણ ત્રણ પ્રકારનો છેઃ

૧.શંકા
૨.(શંકાનું) સમાધાન અને
૩.ફળ.

ભગવાને પદાર્થ માત્ર–સર્વ જગત્ બનાવેલ છે એ વિષયનો તર્ક આ પ્રકરણમાં કહેવામાં આવતો હોવાથી આ ઉપપત્તિમાં વિચારનું પ્રકરણ છે. (નવમા અધ્યાયમાં કાંઈ તર્ક દર્શાવેલ નથી, છતાં સર્વ જગત્ બ્રહ્મામાંથી ઉત્પન્ન થયેલ છે એમ નારદે અધ્યા.૫।૫માં કરોળિયાનાં દૃષ્ટાન્તથી જણાવેલું છે.) તે બ્રહ્માનું પણ મૂળ હરિ છે એમ આ પ્રકરણમાં જણાવેલું હોવાથી, જો કે કરોળિયાનું દૃષ્ટાન્ત અહીં કહેલું ન હોવાથી સ્પષ્ટ નથી, છતાં કથા ચાલુ રહેતી હોવાથી, તે દૃષ્ટાન્ત અહીં પણ લાગુ પડે છે. જેમ વસ્ત્રનું ઉપાદાનકારણ કપાસ છે, તેમ બ્રહ્માની ઉત્પત્તિ પણ ભગવાનમાંથી થતી હોવાથી ભગવાન સર્વનું મૂળ છે, સર્વનું ઉપાદાનકારણ છે. સર્વ જગત્ ભગવાનમાંથી જ થયેલું છે, એમ ભગવાન જ આગળ ૯।૩૨મા શ્લોકમાં કહેશે.

શંકા : ભગવાનનું પણ મૂળ શોધવું જોઈએ, તેથી ભગવાન જ સર્વનું મૂળ છે એમ તર્કથી સિદ્ધ થયેલું કેમ

કહેવાય? એવી શંકા થાય.

સમાધાન : તો જાણવું કે બ્રહ્માએ તપ કર્યું ત્યારે ભગવાન તેમને પોતાના સ્વરૂપનાં દર્શન કરાવી(૯।૧૪-૧૬)ને પછી પોતે સર્વનું મૂળ હોવાનું (શ્લો.૩૨માં) કહે છે અને પોતાનું સ્વરૂપ જણાવે છે (શ્લો.૩૧-૩૫). તેથી ભગવાન સર્વનું મૂળ હોવામાં કાંઈ પણ સન્દેહ રહેતો નથી અને તેથી તેમનું મૂળ શોધવાપણું રહેતું નથી૩૩।।-૩૪

આ ઉપપત્તિથી વિચારનું પ્રકરણ છે એમ કહેવાનું બીજું કારણ એ છે કે જે વિષય ઉત્પત્તિના પ્રકરણમાં કહ્યો, તેને અહીં પરીક્ષિત આઠમા અધ્યાયમાં પૂર્વપક્ષ કરે છે અને તે વિષય સિદ્ધ થાય તે માટે તે સમ્બન્ધમાં બીજા પ્રશ્નો પણ કરે છે. (રાજા ઉત્પત્તિ પ્રકરણમાં કહેલા વિષયમાં જે સન્દેહો દર્શાવે છે અને જે બીજા પ્રશ્નો કરે છે તે ૨।૮।૨૬ ઉપરનાં શ્રીસુબોધિનીના આભાસમાં વિસ્તારથી દર્શાવેલ હોવાથી ત્યાંથી જોઈ લેવું). રાજાએ ઉત્પત્તિ પ્રકરણના સમ્બન્ધમાં જે સન્દેહો દર્શાવ્યા તેનો ઉત્તર વક્તા શુક નવમા અધ્યાયમાં આપે છે અને તેમનું સમાધાન કરે છે. અને જે બીજા પ્રશ્નો રાજાએ પૂછેલ તેના ઉત્તર તેમાં આપતા નથી. તેના પણ ઉત્તર જો શુકે નવમા અધ્યાયમાં આપ્યા હોત તો આ કથા છે એમ જ ગણાત. તેના ઉત્તર નવમા અથવા દશમા અધ્યાયમાં આપ્યા નથી, પરન્તુ જે સન્દેહ રાજાને ઉત્પત્તિ પ્રકરણમાં થયેલ તેના જ ઉત્તર આપેલ છે, તેથી પણ આ ઉપપત્તિ પ્રકરણ હોવાનું સિદ્ધ થાય છે). બીજા પ્રશ્નો રાજાએ પૂછેલ તેનો પણ પરમ્પરાથી ભગવાનનું માહાત્મ્ય જાણવામાં ઉપયોગ હોવાથી તેનો ઉત્તર પણ સ્થૂલ ભાગવત(સ્કન્ધ ૩-૧૨) માં આપેલ છે. આથી એમ જણાય છે કે આ પ્રકરણમાં જે ઉપપત્તિથી સિદ્ધ થાય છે તે જ કહેલું છે૩૫

બીજા પ્રશ્નોના ઉત્તર સ્થૂલ ભાગવતમાં આપેલ હોવાથી સ્થૂલ ભાગવતનું શ્રવણ કરવું જોઈએ એમ સિદ્ધ થાય છે. તે ભાગવતનું સ્વરૂપ સર્ગ વગેરે દશ ભગવાનની લીલાઓ છે, તેથી તે લીલાઓ ફલરૂપ છે. તેથી તે દશવિધ ભગવાનની લીલાઓ વાળા શ્રીભાગવતનું શ્રવણ કરવું જોઈએ એમ સિદ્ધ થયું. તેથી ફલના(દશમા) અધ્યાયમાં શ્રીભાગવતના સ્વરૂપનું જ નિરૂપણ કરેલું છે. તેથી મરવા પડેલાઓએ સદા શ્રીભાગવતનું શ્રવણ કરવું જોઈએ, એમ શ્રીભાગવત ફળ હોવાનું સિદ્ધ થયું. તેથી તેના ફલના(દશમા) અધ્યાયમાં શ્રીભાગવતનું સ્વરૂપથી અને અર્થથી વર્ણન કરી, તેનું સ્વરૂપ જણાવેલું છે.

ભગવાનની દશ લીલાઓની વ્યાખ્યાઓ કહી શ્રીભાગવતનું સ્વરૂપ કહેલું છે(શ્લો.૩-૭) અને અર્થ(પદાર્થો) આધિદૈવિક, આધ્યાત્મિક અને આધિભૌતિક એવા ત્રણ પ્રકારના હોવાનું જણાવી (શ્લો.૧૪-૩૨), અધ્યાયમાં પણ ભાગવતનું સ્વરૂપ જણાવ્યું છે.

શંકા : દશમા અધ્યાયમાં સ્વરૂપથી અને અર્થથી શ્રીભાગવતનું નિરૂપણ કર્યું તો પછી સ્થૂલ ભાગવતનું શ્રવણ કરવાનું શું પ્રયોજન? એવો પ્રશ્ન થાય,

સમાધાન : તો જાણવું કે આધિદૈવિક વગેરે ત્રણ પ્રકારના જુદા-જુદા પદાર્થો અનન્ત છે, તેથી તે અહીં કહેલા નથી. સ્થૂલ ભાગવતમાં તે કહેલા છે. તેથી આ દશમા અધ્યાયમાં તો લક્ષણથી જ તે જણાવેલા છે. તેઓનું વિશેષ પ્રકારે જ્ઞાન સ્થૂલ ભાગવતમાંથી જ થશે. તેથી સ્થૂલ ભાગવતનું શ્રવણ કરવું જોઈએ ૩૬-૩૭

દશમા અધ્યાયમાં પદાર્થો અને સ્વરૂપ સાથે શ્રીભાગવતનું નિરૂપણ કરેલું હોવાથી; તેમજ ભાગવતમાં ફલરૂપ પદાર્થ ભગવાનની કૃપાનો પણ સમાવેશ કરેલો હોવાથી; અને શબ્દોથી પણ તે ઉત્તમ ગ્રન્થ હોવાથી તેનું શ્રવણ અવશ્ય કરવું જોઈએ. શ્રીભાગવતના અમુક ભાગ, ત્રીજા અને ચોથા સ્કન્ધો, નું શ્રવણ કરવાથી પણ વિદુરને સન્દેહ વિના ઉત્તમ ફલ પ્રાપ્ત થયેલું. જ્યારે આ પ્રમાણે સર્ગ અને વિસર્ગ એ બે લીલાઓનાં જ શ્રવણથી પણ વિદુરને સમ્પૂર્ણ ફલ પ્રાપ્ત

થયું, તો પછી સમ્પૂર્ણ શ્રીભાગવતનું શ્રવણ કરે તેને ઉત્તમ ફલ પ્રાપ્ત થાય એમાં શી શંકા હોઈ શકે? શૌનકે સૂત પાસેથી જાણેલું કે વિદુરને મૈત્રેય પાસેથી શ્રવણ કરવાથી સમ્પૂર્ણ ફલ પ્રાપ્ત થયેલું(૧।૧૩।૧-૨), તેથી શૌનકે સૂતને વિદુરની જ કથા કહેવા જણાવ્યું (૨।૧૦।૪૮-૫૦).

શ્રીભાગવતની પ્રવૃત્તિ ઘણા પ્રકારે થયેલી હોવાથી, ''કાલનું પરિણામ અને કલ્પનું લક્ષણ તથા વિગ્રહ પહેલાના કલ્પમાં જેવા હતા તેવા હું તને કહીશ. હવે પાદ્મકલ્પનું શ્રવણ કર'' એમ(શ્લો.૪૭માં) શુકે રાજાને સ્થૂળ ભાગવત કહેવાની પ્રતિજ્ઞા કરી, તે સાંભળી ''જે શ્રવણ કરવાથી તરત જ ફલ પ્રાપ્ત થાય તે જ પ્રથમ કહો'' એવા અભિપ્રાયથી વિદુરની કથાનો પ્રારમ્ભ થાય તે માટે શૌનકે શ્લો.૪૮-૫૦ કહી, તે કથા સમ્બન્ધી પ્રશ્ન કર્યો, ત્યારે સૂતે તેને તરત જ કહ્યું કે રાજા પરીક્ષિતે પણ શુકને આ જ પ્રશ્ન કરેલ. કારણ કે સૂત તરત જ તેને તેમ ન કહે તો શૌનક કોઈક બીજો પ્રશ્ન તેને કરે તો પોતાનું ઈચ્છેલું તેનાથી થઈ શકે નહિ. શૌનકે આ પ્રશ્ન પોતે કૃતાર્થ થાય તેવા અભિપ્રાયથી સૂતને કરેલો. કારણ કે ભગવાનની સર્વ લીલાઓનું શ્રવણ થઈ શકશે કે નહિ તે કહી ન શકાય. શુકે પણ આ જ અભિપ્રાયથી વિદુરની કથાનો સ્કન્ધ ત્રીજાના આરમ્ભમાં આરમ્ભ કરેલો, કારણ કે બધી લીલાઓનું શ્રવણ કરાવતાં વચ્ચે રાજા પરીક્ષિતને અથવા શુકને પોતાને ઉદ્વેગ થાય, અથવા બીજું કાંઈ કારણ આવી પડે તો શ્રવણ કરવાનું કાર્ય થઈ ન શકે (અધૂરું રહે), તેથી સર્વથી ઉત્તમ ભાગ (જે બે લીલાના શ્રવણથી જ વિદુરને ફલ પ્રાપ્ત થયું તે) નો આરમ્ભ કરવાની ઈચ્છાથી જ કહેવા માડ્યું. તેથી આ જે કહેવામાં આવશે તે ભાગવત સર્વથી ઉત્તમ છે ૩૮-૪૦